

nedarvede og tilvante Forhold, at de heromhandlede Anliggender i det hele betragtes og behandles som judicielle. For selve Dommerstandens Vedkommende ses det heller ikke rettere, end at det kun kan bidrage til at udvide og skærpe en Dommers Blik paa Retsforholdene, at han har ogsaa at beskæftige sig med Eksekution, Tvangsauktion og andre Fogedforretninger saavel som med Skifter, thi om der end under disse Forretninger forekommer meget rent routinemæssigt, hvad der i øvrigt ogsaa kan ske i Dnmssagerne, saa frembyde de dog ofte lige saa fine og den juridiske Dømmekraft skærpene Spørgsmaal som Domsagerne og forudsætte en lige saa stor juridisk Modenhed i Opfattelsen, saa meget mere som de i Reglen kræve hurtig, ofte øjeblikkelig Afgørelse.

De Egenskaber, der udfordres til en vedbørlig Behandling af disse Anliggender, falde meget mere sammen med de Egenskaber, der maa kræves hos en Dommer, end med de Egenskaber, der ere ønskelige hos en Politimester; deres Henlæggelse til denne sidste vil hos ham samle en Mængde uensartede Funktioner, der forudsætte Egenskaber, som sjældent ville være forenede hos samme Mand. Disse Forretningers Henlæggelse til Dommeren vil vel nødvendiggøre, at han maa bruge Fuldmægtig til Udførelsen af en Del af sine Embedsforretninger, men deres Henlæggelse til Sysselmanden vil medføre det samme for dennes Vedkommende. Hvad enten det ene eller det andet vælges, vil det maaske mindre heldige Forhold opstaa, at paagældende Embedsforretninger ikke besørgeres af den egentlige, ansvarlige Embedsmand selv, men af andre paa hans Vegne. Om dette Forhold finder Sted med Hensyn til Dommeren eller med Hensyn til Sysselmanden, forekommer Flertallet ikke at være af afgørende Betydning. Over for Sagførerstanden synes det at maatte være ligegyldigt, om der gøres denne Konkurrence af Dommerfuldmægtige eller af Sysselmandsfuldmægtige, til hvilke sidste efter Lovforslagets Ordning de private Forretninger nærmest vilde falde, idet de væ-

sentligt hænge sammen med Skifte-, Auktions- og Tinglæsningsvæsenet. Over for Publikum i Almindelighed kan det være mindre heldigt, at paagældende juridiske Forretninger i Virkeligheden foretages af Fuldmægtige hos den Mand, hvem den egentlige Afgørelse tilkommer, og som derfor, naar Sagen forelægges ham, kan formodes i Reglen at ville holde paa sin Fuldmægtig; men om dette Forhold finder Sted med Sysselmanden, som Tilfældet vil blive efter Lovforslaget, eller med Dommeren kan neppe være af videre Betydning for Publikum i Almindelighed. Den eneste Maade, hvorpaa de formentlige Misligheder ved Fuldmægtigvæsenet kunde hæves, er, at disse lønnes saaledes, at det kunde forbydes dem at have private Forretninger, og saaledes, at de ikke fristedes for meget til at overtræde et saadant Forbud, men dette vilde medføre en meget betydelig Forøgelse af Udgifterne til Embedernes Kontorhold og har derfor hidtil været anset for uigennemførligt. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Statens Udgifter til Embedslønninger, maa Flertallet være af den Formening, at de Udgifter hertil, som en fuldt ud god og forsvarlig, paa rigtige Principper hvilende, Ordning af Retsplejen fordrer, maa man finde sig i at bære, naar man vil en Reform af Retsplejen, som skal skaffe os noget væsentlig bedre end det, vi have. Desuden antager Flertallet, at man vil kunne nøjes med et noget mindre Antal Dommere, end Kommissionsforslaget forudsætter, og et mindre Antal Politimestre, end Lovforslaget maa antages at ville kræve, saa at det maaske vil vise sig, at Udgiftsforøgelsen ikke vil blive saa stor, at der kan tillægges den nogen videre Betydning ved Siden af de i andre Henseender forøgede Udgifter; Reformen vil medføre. En nærmere begrundet Mening herom kan ikke hæves, førend Forslag om Landets Inddeling i Retskreds med dertil hørende statistiske Materiale foreligger. At Grundlovens § 73 kan medføre en lidt højere Pensionsbyrde for de ny Dommers Vedkommende, end der for de nuværende Un-